

กระบวนการ เขียนเรื่องสำหรับเด็ก

ถวัลย์ มาตรฐาน (2539 : 25 – 28) ได้กล่าวถึงเทคนิคและ
กลวิธีในการเขียนเรื่องให้ประทับใจผู้อ่าน ดังต่อไปนี้

1. ใช้ภาษาเรียบง่าย

ภาษาเรียบง่ายเป็นภาษาที่มีเสน่ห์ การเขียน
หนังสือด้วยถ้อยคำสำนวนง่ายๆ เป็นสิ่งที่ผู้อ่าน
ต้องการมากที่สุด เพราะอ่านแล้วโปร่งใจที่ไม่ต้องไป
ขบคิดให้เสียเวลาอีกกว่าคำพูดประโยคนั้นหมายถึง
อะไร

2. อย่าคิดว่าผู้อื่นรู้เรื่องเดิม

จุดบอดของการเขียนหนังสืออีกประการหนึ่งคือ ผู้เขียนมักจะพลอตคิดว่าเรื่องที่ตนนำเสนอไปนั้นผู้อื่นทราบมาบ้างแล้วจึงมักเขียนละความบางประโยคบางตอนไปทำให้ผู้อ่านไม่เข้าใจความเป็นมา

การเขียนที่ดีต้องบอกกล่าวประเด็นของเรื่องด้วยความกระชับและไม่เบื่อที่จะต้องเพียรเขียนอธิบายสิ่งต่างๆ ให้ผู้อ่านเข้าใจด้วยถ้อยคำกระชับง่าย ๆ สั้น ๆ

3. เขียนให้อ่านง่าย

การเขียนให้อ่านง่ายกับการใช้ภาษาที่เรียบง่ายนั้นต่างกัน ภาษาที่เรียบง่ายใช้ว่าจะทำให้ผู้อ่านเข้าใจเสมอไปไม่ เพราะภาษาที่ใช้อาจเรียบง่ายจริง แต่ถ้าเนื้อหาที่น่าเสนอ ยากเกิน การรับรู้ของผู้อ่านก็จะไม่เกิดประโยชน์อันใด

ดังนั้น ก่อนลงมือเขียนหนังสือจะต้องพิจารณาเนื้อหาที่จะนำเสนอเสียก่อนว่ายากเกินกว่าผู้อ่านจะรับรู้หรือไม่

ตัวอย่างเช่น คัพท์ทางการแพทย์ที่แพทย์ใช้สื่อความหมายกันนั้น ถ้าจะนำมาสื่อความหมายกับคนไข้แล้วจะไม่สามารถสื่อความเข้าใจกันได้อย่างถูกต้อง

โดยธรรมชาติแล้วการเขียนหนังสือเพื่อสื่อความหมายจะยากกว่าการพูด เพราะการเขียนผู้อ่านจะสัมผัสด้วยตา แล้วสรุปเนื้อหาทั้งหลายด้วยประสบการณ์ของตนเอง ซึ่งผิดกับการพูดที่ผู้ฟังจะรับฟังด้วยหู ถ้าสิ่งไหนสงสัยยังสามารถสอบถามเพื่อความเข้าใจได้ทันที

การเขียนหนังสือนั้น ผู้เขียนจะต้องเสนอแนวคิดอย่างชัดเจน และต้องมั่นใจว่าการเรียงร้อยถ้อยคำที่ออกมานั้นจะต้องสื่อความหมายได้ตรงกับที่ผู้เขียนต้องการจะบอก ถึงจะทำให้เกิดความเข้าใจอย่างแจ่มแจ้ง

4. คิดก่อนเขียน

ก่อนจะลงมือเขียนหนังสือสิ่งหนึ่งที่ผู้เขียนจะต้องกระทำเป็นลำดับแรกก็คือการคิด คิดอะไร ก็คิดเสียก่อนว่าจะเขียนอะไร เสนอแนวความคิดอะไร และคิดเพื่อจัดลำดับเนื้อหาถ้อยความที่เป็นเหตุเป็นผลให้สอดคล้องกันด้วยรูปแบบที่เรียบงาวย ไม่ใช่เขียนไปก่อนแล้วจึงย้อนมาคิดภายหลัง

ข้อเขียนที่ถือว่าดีคือ ข้อเขียนที่ตอบคำถามเหล่านี้ได้ชัดเจนแจ่มแจ้งว่า ใคร ทำอะไร ที่ไหน เมื่อไร อย่างไร และทำไม

5. เขียนให้ตรงเป้าหมาย

การเขียนเรื่องอะไรก็ตามสิ่งที่จะพลาดไม่ได้ก็คือ การเขียนให้ตรงกับเป้าหมายที่ตั้งใจเขียนไว้ตั้งแต่แรก

6. ใช้คำคุ้นเคย

ในการเขียนหนังสือเพื่อสื่อความหมายนั้นไม่จำเป็นต้องใช้คำศัพท์สูงๆ ควรเขียนโดยใช้คำที่คุ้นเคยในชีวิตประจำวันจะดีกว่า

7. เขียนประโยคให้กระชับใช้คำน้อย ความหมายกว้าง

การเขียนหนังสือที่ใช้ประโยคสั้นๆ กระชับมีคำไม่มากนักแต่ให้ความหมายกว้างนับว่าเป็นสิ่งที่ถูกใจผู้อ่านมากที่สุด

เช่น ประโยคที่ว่า เช้าวันนี้ท้องฟ้าดูโปร่งแจ่มใส ถ้าใช้ถ้อยคำสั้นๆ ว่า เช้าวันนี้ท้องฟ้าแจ่มใส

8. เขียนหนังสือให้มีเว้นวรรค

การเว้นวรรคทำให้อ่านได้พักสายตา

9. ปรับแก้สำนวนก่อนเผยแพร่

การเขียนในครั้งแรกนั้นอาจเขียนอย่างรวดเร็ว สำนวนภาษาอาจยังไม่สละสลวยชวนอ่าน ดังนั้นผู้เขียนจึงควรอ่านทบทวน และปรับแก้ใหม่ก่อนเผยแพร่ทุกครั้ง

10. ตั้งย่อหน้าให้มีความหมาย

การย่อหน้าแต่ละย่อหน้านั้น จะต้องประกอบด้วยใจความสำคัญหรือสาระสำคัญอย่างใดอย่างหนึ่ง และภายในย่อหน้าประกอบด้วยส่วนขยายที่จะทำให้ใจความกระจ่างชัดเจน

เทคนิคอื่นๆ ได้แก่

1. ผู้เขียนต้องมีแรงบันดาลใจ

ในการเขียนเรื่องสำหรับเด็ก แรงบันดาลใจและความตั้งใจเป็นสิ่งสำคัญที่สุด เป็นที่มาของการศึกษาหาข้อมูลต่างๆ มาเพิ่มเติมให้ชัดเจน จนสามารถเขียนเรื่องได้อย่างประสบผลสำเร็จ

2. มีแนวคิดของเรื่องที่ชัดเจน

ตัวอย่างแนวคิดของเรื่อง เช่น ความพยายาม ความกตัญญู ความเอื้อเฟื้อ ความกล้าหาญ เป็นต้น เพื่อนำมากำหนดเป็นเป้าหมายในการเขียน และหลอมรวมความคิดนั้นออกมาเป็นโครงเรื่อง จากนั้นจึงขยายแนวคิดจากโครงเรื่องออกมาเป็นเรื่องราวที่น่าสนใจ

3. ศึกษาข้อมูลโดยการอ่านเรื่องอื่นๆ พยายามสังเกตแนวคิด และศึกษาว่าหนังสือดีๆ เหล่านั้นมีความคิดอย่างไรจึงทำให้ได้รับคำชมเชยยกย่อง เช่น การใช้ถ้อยคำ ประโยค ข้อความ และภาพประกอบ เพื่อเก็บเกี่ยวประสบการณ์

4. เรียนรู้พฤติกรรมและความต้องการของเด็ก โดยการสังเกตจากเด็ก พูดคุยกับเด็ก เพื่อนำมาเป็นแนวทางในการเขียนเรื่องที่ถูกใจเด็ก หรือระลึกถึงความหลังครั้งเมื่อผู้เขียนยังเป็นเด็ก โลกในวัยนั้นพบเห็นอย่างไร คิดแบบเด็กๆ และเห็นแบบเด็กในวัยนั้นเป็นอย่างไร

5. การตั้งชื่อเรื่อง

ต้องตั้งชื่อเรื่องให้น่าสนใจ มีความหมายในตัวเอง ส่วนใหญ่มักจะนำชื่อตัวละครเอก หรือลักษณะนิสัยของตัวละครเอก มาตั้งเป็นชื่อเรื่อง เช่น กากับนกพิราบ, ยักษ์ใหญ่ใจดี, ความฝันของกบน้อย, กระจกครอบรู้ เป็นต้น

อย่าตั้งชื่อเรื่องแบบซ้ำๆ กันไป เช่น ประโยชน์ของป่าไม้, โทษของการลักขโมย, วิธีการประหยัด เป็นต้น เนื่องจากเป็นการบอกอย่างซ้ำๆ เมื่อเด็กเห็นชื่อเรื่องจะรู้สึกว่าเป็นการสอน เนื้อเรื่องไม่สนุกสนาน จึงไม่อยากอ่าน และไม่ควรใช้คำสองแง่สองง่าม

6. การสร้างตัวละคร ต้องสร้างให้อยู่ในวัยเดียวกับเด็ก ใช้ชื่อง่ายๆ มีพฤติกรรมสมจริงกับเหตุการณ์ สถานที่ และสอดคล้องกับการดำเนินเรื่อง ส่วนมากเด็กมักชอบตัวละครที่เป็นสัตว์พูดได้ ส่วนชื่อของตัวละครนั้น อย่าให้มีอักษรเดียวกันมาก จำทำให้ผู้อ่านสับสนระหว่างตัวดีกับตัวร้าย และอย่าตั้งชื่อด้วยคำศัพท์ยากๆ

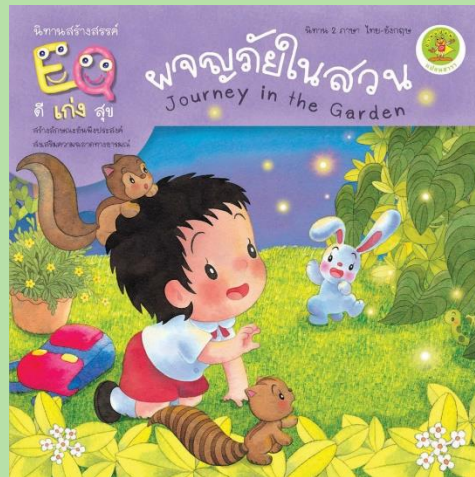
7. ฉาก ควรกำหนดให้เหมาะสมกับเนื้อเรื่อง มีการบรรยายฉากและบรรยายกาศให้ผู้อ่านเกิดจินตนาการได้อย่างชัดเจน ไม่ขัดแย้งกับภาพประกอบ

8. เนื้อเรื่อง ต้องมีทั้งสาระและความสนุกสนาน มีแก่นเรื่องชัดเจน เพียงแก่นเดียวใน 1 เรื่อง ตรงตามที่กำหนดไว้ในตอนต้น โครงเรื่องไม่ซับซ้อน มีความสมเหตุสมผล

9. การใช้ภาษาและลีลาการเขียน ต้องเลือกสรรในการใช้ถ้อยคำหรือสำนวนภาษาให้เหมาะสมกับวัยของผู้อ่าน ใช้ภาษาพูดในบทสนทนาให้เป็นไปตามธรรมชาติ หลีกเลี่ยงภาษาสแลงหรือภาษาถิ่นที่เด็กไม่คุ้นเคย ในการเขียนเรื่องสำหรับเด็กนั้นจะต้องใช้ภาษาที่อ่านแล้วเข้าใจได้ทันที ไม่ต้องแปล

10. ภาพประกอบ ควรมีสีสันสดใส ดึงดูดใจ โดยเฉพาะหน้าปก เพราะจะทำให้เด็กเลือกที่จะหยิบอ่าน

11. ถ้าเป็นเขียนมือใหม่ เมื่อเขียนเรื่องแล้ว ควรให้ผู้รู้ได้ตรวจสอบการใช้ภาษาหรือสำนวนภาษา และน้อมรับข้อติชมหรือข้อเสนอแนะ เพื่อนำมาปรับปรุงให้การเขียนเรื่องสำหรับเด็กสมบูรณ์ขึ้น

บรรณานุกรม

ถวัลย์ มาศจรัส. (2539). การเขียนหนังสือส่งเสริมการอ่านละหนังสืออ่านเพิ่มเติม.
กรุงเทพฯ : ต้นอ่อน แกรมมี่.

ปิยณัฐ สุนทรประเสริฐ. (2561). การจัดทำหนังสือสำหรับเด็ก. พิมพ์ครั้งที่ 3. ราชบุรี :
ธรรมรักษ์การพิมพ์.

